

Any XXII núm. 4,674

Barcelona: Dijous 23 de maig de 1912

Edició del VESPRE

[illegible]

Observatori Meteorològic de la Universitat. - Director: E. Alcóbé. - 22 de maig
HORES D'OBSERVACIÓ: 9 matí i 4 tarda. - **Baròmetre** 0° i al nivell del mar: 768.54; 7.778. - **Temperatures:** Màxims, 26°; sol: 30.4 ombra. - **Mínims:** 15.7; ombra: 13.5 rector. - **Temperatura a la ombra:** 19.9; 20.9. - **Pluja a les 21 hores:** 0.0 - **Aigua evaporada en mil·límetres:** 2.0. - **Graus d'humitat:** 78.54. - **Dirrecció del vent:** ESE, SSO. - **Velocitat del vent:** 116 km. - **Estat del cel:** cobert nuvolós. - **Núvol:** Ciagues. C. R. - **Quantitat:** 0.8, 0.7.
Sortida del sol: 4.25. - **Posta:** 19.79. - **Sortida de la lluna:** 02.11. - **Posta:** 17.01.

Donya Antonia Vendrell y Fauró

viuda de D. Joseph Caraben y Fontanet

mori an aquesta ciutat, el dia 27 d'abril del present any
havent rebut els Ausilis Espirituals

(A. C. S.)

Els seus fills Joseph, Antonia y Mercè; fills polítics Pere Pagès, Jo-
seph Basa, Vicens Valls y Josepha Sánchez; néts; germà don Antoni; ger-
mana política donya Francisca Manonelles; nebots, cosins, demés parents y
la rahó social BASA Y PAGES, preguen als seus amichs y coneguts la tin-
guin present en llurs oracions y se serveixin assistir an alguna de les mis-
ses d'ofertori que, en sufragi de l'ànima de la finada, se celebraran demà,
divendres, dia 24 del corrent, de deu a dotze, a l'Església de la Casa Pro-
vincial de Caritat, per lo qual rebiran especial favor y'ls quedaran eternament
reconeeguts.

El dol se dona per despedit

No's convi da particularment

Tusquets y C.^a S. en C. Bance
Borsa.
Valors y cupons.—Rambla del Centre, 9.
Dr. Serrallach Vies urinaries. — De
12 a 2 y 6 a 7. Pala-
yo, 40. — C.^a económica, 7 a 9. Jovellanos, 9.

E. Prat de la Riba

**La Nacionalitat
Catalana**

SEGONA EDICIÓ

Un vol. de 152 pág., de 20 x 13
cm., en excel·lent paper vergé

Edició popular: 50 cts.

Ab cobertes a dues tintes
y el retrat de l'autor: 1 pt.

DE VENDA EN LIBRERIES I A KIOSCOS
DIPÓSIT EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ

EL SIGLO

GRANS MAGATZEMS

Actualment **GRAN EXPOSICIÓ**

y venda de

Novetats d'Estiu

Vestits, Bates, Bruses, Faldilles, Refajos, Matinés, Guardapols, Camises, Cobrecoïlles, Ombreles, Vanos. - VESTITS Y DEVANTALS per a NENS

TEIXITS Y ESTAMPATS de cotó

Trajos de dril per a nens y joves

Camises, Corbates, Colls, Punys, Bastons, Lligacames, Elàstichs, Mocadors, Calçotets, Sabates, Barrets de palla, Gorres, - Mitxons, Jerseys, - Trajos de punt, Ermilles y Tapapols per a senyor.

OCASIONS EXCEPCIONALS

Preus considerablement reduïts durant el dies d'Exposició

Aigua "Estrella"

Mineral natural, alcalina gasosa. Excel·lent per a la taula. Dels manants de la Societat Anònima «Vichy Catalán». Superior i més econòmica que totes ses similars.

Demanda per tot arreu en ampolles y mitjens ampolles

Administració: Rambla de les Flors, 18, entressol - Barcelona.

Dr. E. Perearnau dels Hospitals de París. Vies urinàries y sa cirurgia Plassa Urquinoia, 2, 1.ª o De Da 1 a 1 y 43 a 5; festius de 10 a 12

DENTICIO Y BABA **AIXAROP RHAM**
DEMANIS A FARMACIES Y DROGUERIES

PEUGEOT
250
pessetes
Representants
exclusius:

F. S. ABADAL Y C.^a-Aragó, 239 al 245
C. Marsans Rof y Fills
Valors, Coupons, Giros, Cambi de Monedes, Comptes corrents, Viatges
(RAMBLA CANALETES, 2)

FERRO-CARRIL D'ORSAY

Nova millora en les comunicacions entre Barcelona y París (Quai d'Orsay)

Via Burdeos

Billets directes y facturació directa dels equipatges

A fi de donar les majors comoditats desitjables als viatgers i rapidesa els serveys entre Barcelona y París (Quai d'Orsay) via Burdeos, la Companyia del «Midi» ha posat en circulació, diàriament, un cotxe directe de 1.ª classe entre Cerbère y Burdeos y entre Burdeos y Portbou en combinació dels trens següents ab els de les Companyies de M. S. A., Xarxa Catalana y de París a Orléans:

Barcelona	S.	18.46	París (Quai d'Orsay)	S.	9.46	12.16 (1)
					19.07	19.09
Cerbère	{ A.	22.30	Burdeos	{ A.		
	{ S.	23.05		{ S.	19.50	
Burdeos	{ A.	7.89	Portbou	{ A.	3.42	
	{ S.	8.28		{ S.	4.10	
París (Quai d'Orsay)	A.	17.25	Barcelona	A.	7.53	

(1) Tren de luxe sud-exprès, suplement de Fr. 10'00 pera'l recorregut de París-Quai d'Orsay a Burdeos. Duració del viatge, 19 h. 37.

Les Mancomunitats y el Govern

[illegible]

quesa necessària. Si lo que'l Govern proposa està bé, ho sostindrem i defensarem, s'hi oposi què vulgui; si no ho està, treballarem pera millorarlo, i si això no es possible, ens oposarem a què prosperi. Però es necessari i urgent meditar i discutir aquestes qüestions de desaparèixer aquestes vaguetats i incerteses. Si algun partit, o algun personatge d'algun partit, s'oposa a la satisfacció a les aspiracions de Catalunya, que ho digui clar. Car a canvi se podria discutir. Catalunya té dret a saber què té al davant i què pot esperar al costat.

Més encara. Un enemic franch pot menxir respecte. Qui no mereix dels pobles es que pretengui ferlos passar als bones paraules. I Catalunya que s'ha col·locat en una actitud tan digna, tan serena, tan correcta, no mereix que les seves aspiracions unànims siguin tractades com la celebre lley d'associacions de Catalunya, que ha fet servir de banderí: hora es de que se li digui a què pot arribar.

FELIX D'ARÀNYA, VENTOSAS

Al Dia

El partit liberal

Contraentent en absolut ab la idea d'una democràcia espanyola, els dos partits turants; defensors de sempre de la política de grups conjuncionats per objectius concrets y immediats y que donen a la política més mobilitat y estabilitat als Parlements, ara com ara, y mentre no's transformi en absolutament política espanyola, no hi ha manera que acceptar pera la governació de l'estat, un partit liberal y un partit conservador, relacionats íntimament en lo fonamental.

Convé, donchs, a Espanya, mentre se va preparant la opinió pera reformes substancials polítiques, que's dos partits assignin forts y quels ciutadans puguin sentir escrípsuls ni rezeles encallissables en lo que més s'adapti a les idees llurs.

De la feblesa dels dos partits y de la falta de confiança en ells esdevé la causa de la seva poca efectivitat, la renúncia als drets de ciutadania y l'enorguiment dels partits extrems.

Tal, no's troba prou representat en el partit conservador, essent conservador, y passa al tradicionalisme o a nals grups del integriste; tal, sentint-se democrata y liberal, veient ab fatiga y escrípsul l'actuació del partit, s'acosta a nels republicans. Y son molts els que, en l'actua política, creant una atmosfera d'indiferència, propicia a les propagandes dels partits radicals y als abusos de tota mena dels governamentals que donen vida al caciquisme.

Parlaré un altre dia del partit conservador, que no crech prou ben orientat en l'actuació. Parlem avuy del partit liberal, entenc que no'm refusen a dir que, en aquest aspecte, la política de relacions que no'n els partits turants hagi de tenir el regionalisme, nals principis en que aquest se fonamenta, en la seva actuació independent de la política general espanyola. Qu'el regionalisme ha d'esser partit d'actuació propia a grupu de influència segons sigui la conducta dels partits actuals.

El partit liberal no existeix. De la conjunció feta per en Sagasta, y que en Moret y en Canalejas havien de unificar foment els grups en un tot homogeni, sota una sola quefatura y ab una actuació franca, prou prudentment reformista, n'ha esdevingut un conglomerat inservible, ab varies quefatures de grups sempre en baralla

als àmbits, sempre actuant rezelosos dels prestisjos propis i colossos dels agens. Dos homes, àvids i farsen- der l'un, neuròtic i parlador inco- gruat, se l'altre, se n'h'an disputat la qüestió. Els dos, amb el mateix in- stal, y en el combat per ell no s'han armat de programes, ni de acaçosa- seriosa y patriòtica, sinó de conjur- res y males arts de trapasseria, renuncies de la dignitat del poder d'amistats comprades y d'amorments pa- gats. En Moret ni en Canalejas el govern va servir. Radicals de la opo- sició, actuant ell ella de forces des- tructores, s'h'an lligat ab compromisos y deutes que han hagut de satisfer y pagar ab bocins de dignitat política comproment allò que més obligació tenien de conservar y defensar. Les agrupacions personals, les àmbicions de grup, fotes servir de marcapa- pajar, els han barrat el camí de tota reforma si es que alguna vegada han pensat seriosament en fer-la. Y el par- tit liberal, en lloch de pendre forma y de complir la seva funció de motor per a la progressió de la política pen- sada de la majoria, s'ha convertit en un sigut y més cada dia en un instrument de perturbació, un obstacle a la política espanyola.

Dividit, barallat, vivint de la miseri- cordia dels contraris, morint de la dis- solució interior, es forçós que donguis espectacles com el de la passada y la present, a l'interior de la política del Congrés han sigut no més camí de batalla de peteses del partit, ex- hibició fastigosa de les baralles de les penyes y de les incidencies familiars. Aixís, en dos anys y mitg d'ocupar el poder—no's pot dir de governar,—què heu fet per a vèure's bé, a més, sinó po- saria en perill constant, dificultant el desenvolament de les energies que van desperantse en quasi totes les regions: 1. feble, desconfiat de si mateix per conciencia de la propia feblesa, fet en la oposició impacientes de poder atar- dades per les necessitats personals; y un cop a l'interior del poder, a més, quan no n'om pot enure res, per haver d'em- plejar el temps y les energies en la so- lució de les crisis interiors. Aixís s'a- rriba a comprometreho tot, com ara mateix.

No hi ha partit lliberal i el règime'l necessita. Demà pujarà el partit conservador i es ben trist pensar que per qualsevol conflicte d'opinió o de realitat que se li presenti, no hi pugui haver altra solució que cridar la marxa lliberal per que repeteixi en el poder lo que ha fet aquests trenta mesos que l'ha ocupat. És això possible?

Si jo fos rey d'Espanya'm preocuparia més la part de partit lliberal que de tots els propagandis republicans i de tots els esforços d'unió que estan fent els que encara creuen en la possibilitat d'una acció republicana comú. Els republicans son molt parents als lliberals: s'assemblen com dues gotes d'aigua. Y si jo fos rey procuraria de tottes maneres que's fes un partit liberal, un partit reformista, que ab respecte a la llei ab prestis de poder, ab garanties d'honradesa y de justicia, empengués les reformes polítiques que demana la vida moderna y la especial constitució d'Espanya y les econòmiques y administratives que fan falta pera assegurar la riquesa actual y creame de nova.

Profítable fóra la governació per gups definites, inteligènciats de bona fe, pera objectius concrets, reflexos de les necessitats vivents; però, de no ésser aixís, s'ha de reconstituir el partit lliberal, orgue indispensable pera la modernitat.

Però com? Ah quí? Pochs son els qui podrien ser-hi: molts foren els qui hi serien si's fos de paró.

POL.

Cròniques Parlamentaries

Desde la Tribuna

Hi hè d'alguna altra vegada que tu hi hès més contraproduent (on tu l'Assemblea que fer acusacions d'immoralitats sense tenir a mà les proves per confondre a l'al·lèrgia). L'ousot no'n necessita per defensarse: no té prou ab un discurset d'ètica com el que acabas de fer en Canalejas, o amb una oració sentimental com la que'l senyor Barroso ha fet en pujant a l'alcaldia. I queda com un culpador i s'acusa a ell, dongui per als amics per tributar-li una ovació.

El senyor Soriano a força de proclamar i donar importància a qualsevol friolera, ha perdut absolutament l'influència que tenia al Congrés. Ab tot, avuy s'esperava d'ell un acte sensacional, una ovació a la seva persona. Quan ha llegit la carta n'en Canalejas que, tot parlant, restò d'un extrem a l'altre—i tothom hi veia la cèlebre carta de les 20.000 pessetes que havia de fer pòls al senyor Barroso. Se deua lo següent: Que'l senyor Gomez de Laserna ex-fiscal del Tribunal Suprem y ex-director general de no sé quin departament, havia ensenyat al senyor Soriano que calia fer una carta natge cordobès en la que s'affirmava que'l senyor Barroso havia cobrat, fa anys, 20.000 pessetes per un servey d'administratiu, essent ministre; que'l senyor Soriano havia dit: jo'n parlaré al Congrés; y que'l senyor Gomez de Laserna li havia contestat: jo ho desmentiré. S'afegia que el senyor Soriano havia indicat al senyor Gomez de Laserna que fes una carta a n'en Canalejas que aquest l'autoritzava la llegís en plé Congrés. Y's deya, que tot havia passat aixís, motivant la subdita carta que'l senyor Canalejas ha acompanyat al senyor Barroso, que es lo mateix que fenyir ab els monistres. Conteu el rebombori que hi havia avuy al Congrés esperant una sessió d'escandal, ab tals calumnies en l'aire.

Per això ara plé desde primera hora: sales, passadissos, escriptoris, bouffier, tribunes, tot vessava gernació. Però el senyor Gomez de Laserna no ha vingut al Congrés: el senyor Gomez de Laserna ha passat la tarda passejant tranquil·lament per la Exposició de Belles Arts, apuntant la acusació de'l senyor Soriano, tot just apuntant la deixant en l'interès, que l'acusació de la dioxosa qüestió del caciquisme de Còrdoba, no ha fet més efecte que'l que he dit: una lliçó d'ètica den Barroso ab el consubst parafràs de l'herència d'honor llegada als fills y ab les acostumades excitacions a provar el seu coratge.

Així hauria acabat la cosa, sense més víctima que'l senyor Gomez de Laserna, ex-fiscal del Tribunal Suprem, si no haguessin sigut unes interrupcions provocadores d'un senyor que's diu Armadañ, la intervenció del senyor Fernandez Gimeno, que parla sempre que surt el Raton Pelao, y la actitud resolta dels senyors Azañ, Prieto, Intim de senyor Barroso, i finalment la intervenció del senyor Canalejas que estava disposat a essublar una pila de marros si quedava no més un dubte de la honorabilitat del senyor ministre de la Gobernació.

S'ha acabat l'incident: els diputats de la majoria han desfilat per davant del banch blau estrenyent la mà al senyor Barroso, rentes de gola culpa; y després d'alguna reglamentària interès, s'ha reunit el Congrés en sessió senyada per discutir els suplicatoris contra'l senyor Azañ, indignat, com els altres radicals, de l'ausència inexplicable del senyor Lloroux que ahir vespre va ésser cridat, ab amenaçes de desestiment si no venia.

Y es en camí en aquestes hores. Y ara estan discutint; parla el senyor

Barnal, que consumirà tota la sessió, y fins a demà. A n'aquest pas, arribarem al final de la legislatura discutint en caràls suplicatoris del senyor Azzati.

si no hi hagués el senyor Morera i si no hi hagués la declaració — ja una mica còmica — del senyor Canalejas de que'l Govern està segur en el poder per a implantar el programa liberal — això del programa liberal és com fer la esquerra un forat, degudament perfectes, dovades imperdibles — donant-hi per desistir als pobres i a les classes mitjanes dels seus visites de la casa llur, de parlar di crisis. Segueix tothom, — menys un servidor de vostres i algunes altres — creyent que el Govern cau, que avuy, que demà, que demà passarà... Y segueix en alta — sembla mentida! — la candidatura del senyor Moret.

Ara veiem en el cop del general Pavía, els diputats varen fugir vergonyosament; algú va tirar-se per la finestra. No més en Salmerón i alguns intims van romandre en el Palau. Donchs bé; si avuy venia un altre Pavía, crech que no fugiria ningú: tothom aplaudiria la fàsticua d'un general y l'únic qui podria encarrissar-lo seria el donant ocupació al Congrés, fent-lo treballar, posant a discusió projectes d'interès pels país, el senyor Canalejas encara s'entrall en converses de penya y en fer frases contrals seus propis amichs. Y tothom segueix creyent en que això se'n va... es que tothom té la sensació de que un parlamentari n'ha més pel camí que'l senyor Canalejas ha portat la situació política. I Però anem passant dies y la crisi total no vé, ni's planteja la parcial; que crech que ha de venir. Anem passant dies perduts completament pera'l país. (

Y V Z

Políticas

«El Confre de «Diario de Lérida», parlant de l'Assamblea all celebrada diumenge passat, diu, entre altres coses: «El sentiment de germanor tan fàcil a la transició entre membres uns i altres, dels comuns de patria i d'història, el diumenge passat se va estendre per totes les ramifications de la política catalana, vinculant a tots els partits en una mateixa aspiració i posant en tots els llabis una mateixa llengua i un sentiment d'unitat».

Tothom fou catalanista.

«Llegim en el confre fortíssim «El Temps»:

Entre les recompenses otorgades l'ab ocasió del vatge del monarca a nostra ciutat, sens dubte que S. M. el Rey, calia digna concedir la Gran Creu de Alfons XII al savi jesuïta nostre estimat amic P. Ricard Crispà, director del Observatori, i al diputat a Corts, quefe de la minoria parlamentaria de la U. F. N. R. senyor Zuloeta, la Gran Creu del Mèrit Agrícola.

Entre les circumstàncies, de Reus, que ha causat un excelent efecte sobre els seus correligionaris (els possibles) la notícia de quel dia 10 a 11 del mes vinent, juny, don Melquíades Alvarez anirà a pendre part en un miting que li haurà a aquella ciutat.

El nostre corresponent de Reus, donant molta importància a una al·lusió encuberta que li fa per un diari barcelonès, ens envia una carta desmentint falses qualificacions de que ha sigut objecte. No havia de ferne cap cas el nostre amic. Paraules d'estup, segons qu'els diu. Pera satisfacció seva farem constar no més la seva afirmació de que sem-

Pàgina Artística de LA VEU

Excavacions y troballes.- Art antich y modern.- Pedagogia artistica.- Museus y Coleccions.- Art nacional y extranger.- Curiositats barcelonines.- Ressenya de conferencies.- Exposicions locals y forasteres.- Llibres y Escoles. Noticies de concursos y de tot lo que pugui interessar als artistes y als industrials d'art

127

L'obra den Nonell

Situar l'obra den Nonell en el nostre mon y en el mon de la pintura moderna; cercar-li paternitats més o menys llunyanes, observarla com el grau d'una escala d'aconteixements, reedificar al seu volt els parentius remots, seria, entencim, un punt de partida fals per al judici, car en Nonell, tal com té el parentiu de la sancha ab tots els grans mestres del mon nostre, es, com els grans artistes de la nova pintura, un fill del seu albir.

La situació de les arts anomenades pures, en els nostros dies fa que avuy els veritables mestres se distingixin més per la funció d'aquest albir que per la supeditació a les corrents vives de la tradició y de la civilització. En aquest art del pintor, més que en cap altre, desde'l Renaixement ençà, el domini personal sembla l'únic aspecte per hont ens es possible distingir y agrupar els esforços que han fet les generacions. Així com desde'l Renaixement ençà anomenem les escoles pictòriques per països, desde aquell moment cap als nostros dies les anomenem per Homes.

Si ab això hi hem guanyat o hi hem perdut, no es el cas d'acutir aquí. Sols devem afirmar el fet per tenirlo en compte front a front de les pintures den Nonell, les quals ens diuen que no's tracta d'un aconeixement usual y

Es bona, per altra part, dintre l'esfera tranquila del judici, la claretat senzilla d'aquests dies, en què'l dol de la mort no ve a mitg cobrir cantoneres de quadres ab vels negres, que no deixen may veure massa bé les pintures. Tota sentimental ingrencia es fosa ja, y el pensament y la memoria sols, lliures de tota altra sensible intervenció, recorden al amic mort pera pregarli, mentre les rahons de pès y mida van y venen lliurement, sense trobar embussos de dolor en son camí d'agil activitat.

Volem dir ab tot això, que aquesta gloria que suara cantaven, no es un vulgarisim elogi fúnebre. Som en un temps en que no hi ha mort sense gloria, ni sense virtuts, ni sense bondats que pietosament se recorden. Els epítafs sentimentals que brollen dels llabris en la presència del cadavre, no son pas el no hont hem graduat la nostra veu al anunciar la futura y decisiva victoria den Nonell, sinó que, al revés, lluny de tot això, el temps ens ha situat en aquella deliciosa esfera del filosofar estimat, qui al anar a dirnos les gracies de la Ben Plantada, compra y mesura.

Compta y mesura, donchs... La vida del artista fou curta. D'ella el millor elogi que podem ferme es dir que n'esperavem, y això que de cap manera pot confondre's ab el prometiós de les petites gazetilles condescendes, es per un artista la millor gloria.

Saberse caminant pel mon, objecte d'una expectació fonda, quassa silenciosa, medidora y atenta, deuria ésser un goig massa gros per aquesta terra. La confiança dels pobles ab els seus grans homes, així ho diu Carlyle, no es pas confessada ni dins dels mateixos qui la senten. Cau en els esperits y s'hi adapta com un crostaci en l'aspre penositat de la roca, sols quan la mort produeix la separació se sent la manca. Així, ab el propi Carlyle, podríem dir que la conciencia es el producte d'una malaltia. Devenim conscients pel mal, y ens expliquem la rahó dels edificis quan s'enruenen.

N'esperavem, y ara devenim conscients de la nostra esperança. Gosavem en secret les obres que deixava, sospirant ja en les indicacions que puntejaven sa y senlla de les seves pintures; esperavem en ple període de pintura tèrbola y fonament sensual, aquella aguda precisió goyesca del quadre de la manta, senyalat ab el número 119 d'aquesta exposició; esperavem els bodegons, dels darrers dies, maravellous pòres de pintura, en el sentit més clàssich d'aquest mot. Pintura, pintura y res més que pintura en les obres den Nonell, tot gestic y tota humana actitud, tot objecte y tota condició d'objecte perdien el seu sentit humà els primers, y tota rahó de sa presència els segons, pera convertir-se en "Pintura".

La pintura, descobrim per aquí, que no es la reproducció de los especíullos bellos de la naturaleza... y cal la pintura dels nostros temps es material; tela y pasta colorida. La pintura den Nonell viu en aquestes tres mes de materialitat com el peix a l'aigua, y per això les coses del mon veuen que se les mira ab un fresch y crudelíssim escepticisme, car el fa riure molt, aquest pragí de la vida, que, al cap d'avall, «Tot es pintura». Per això en Nonell es un gloriós caricaturista. Així fou Goya. Els seus dibuixos, quasi tots, per no dir tots, entren en els termes de la caricatura. Quan dibuixa en Nonell riu, quan pinta no's recorda d'aquelles rialles. Riu quan dibuixa caricaturista, yeu ridicolament tot el mon perquè filosofa, y el punt de la filosofia seva deviant dels gestic arrogants dels payetes y les payetes folles, que campen pels escanaris del suburbi, es aquell mateix «Pulvis eris» del filosofar cristià: «Tot això es pintura».

Els dibuixos den Nonell son un medi, un ingredient de les seves pintures que, pel camí de l'espectacle al quadre, s'han tornat bellesa; mes la definició més escayenta al artista, com en el propi cas de Goya, es la de Pintor, no la de caricaturista, car es la pintura hont en realitat se resol el seu conflicte.

Mes deixant apart ara aquestes qualitats subjectives del pintor, entrem de ple al análisis objectiu de la seva obra. Aquesta ompla la seva vida, desde'l cap a l'any 94 fins a 911. Son disset anys de pintura desde'l aprenentatge, que's han sigut ara exposats ab una admirable endressada cronològica. Llàstima que en l'exposició dels dibuixos aquesta mateixa endressada no hagi governat, perquè hauríem tingut com davant de les pintures y, potser, més clarament encara, marcades les etapes del camí seguit per l'artista a través de aquestes anys.

Un els primers dies les obres den Nonell, son les d'un estudiant laboriós do-

L'Isidre Nonell

Reproducció autoritzada per la casa editorial F. Serra

at de grans condicions pera'l coneixement de la pintura. Elles no's mostren l'artista d'ara, ni d'aprop ni de lluny. Solsament revelen una predisposició especial del seu esperit, que es la simpatia pels mestres novíssims d'aquí, que acabaven de dumsos de França les primers teinyals de la revolució contra les mimetats polides del art provincials dels temps. Se sentia fill del nou període, y en la seva paleta d'adolescent, plina encara dels bestuns de l'Acadèmia, hi barrejava les primeres exaltacions del color, si bé lluny d'aquella gamma profunda y molidura, que guanyarà les seves teles de l'ave-nir.

De sobte se revela. Un viatge a París de pel mitg, gara la vela d'aquella nau novicia vers una orientació decisiva. Les seves primeres obres exposades a les parets del Saló París, son l'inici de la seva obra d'avuy. L'evolució, abandona de cop els vells y els violars de les seves visions senzilles, y apareix de primer cop dramàtic y tormentós, ab un accent barroch de línies indecises que concorren totes vers un desitg de caracterisació d'actituds; y entra en via. Y al damunt d'aquelles línies insegures, del any 1896, els dies de les dues anyades vinents, hi posen les primeres simfonies de color.

El quadre que porta el número 7, es, entre les obres d'aquesta exposició, el punt d'enllaç entre'l primer període y aquest segon. Al 1900, ja canten entre les robes tofudes les més frondoses sonates de color. Neixen d'aquella paleta simplement fosca del primer pas, els vells y els blaus més dolços de la terra; uns grochs profunds y tous que van a morir a l'ombra dels blaus, uns blaus com una veu de contrabaix que's perdien en la delícia d'aquell vert magnífic, com cap més magnificència verda pugui haver-hi.

Sota la delícia d'aquest joc hi de color, mor la forma... Esperem. El color passa abrigant els bultes humans que tenen tots la virtut de anar capats per una caballera negra y lluenta, dessoria la qual el groch hi pot fer de les seves indicant el rostre. Coquiment arpegjats, torçats, deixant lloch a grans superfícies hont la pasta colorida se passeja deixant rastres de magnificència, els cosos no son res més que pintura. El pinzell del pintor rodona, llisca, lluma, queja sobre les remotes intencions línials y en la deliciosa y sensual confusió de les seves teles, se sent la dolça vaguetat d'unes veus fondes y llunyanes d'un cant que, dia darrera dia, enirres sentint ab més claretat y precisió.

Darrera aquest període que travessa del 900 al 907, pròximament, ne segueix un altre hont els arrodiments pastosos cambien per una fragmentació de taques que arriba a les més altes fineses. El pinzell que llepava tot y empapava, ara ratlla ab intermitències agilitats. La pasta melodica devé febrilment inquiet. S'acosta la precisió de les darreres teles.

Els llimachs esllanguits de les antigues gitanes cargolades dins les ombres blaviques han desaparegut. Ara venen les testes llustroses y els bustes revestits ab pompes de més fina qualitat. Les frondoses tofes de les antigues vestimentes, que's resolien en plechs molcuts propis a les rodoneses del pinzell, guanyen ab aquesta justesa la gloria de les noves precisions. Y aquest cambi d'ofici es tota la gloria d'aquesta millora, ja que hem dit que l'art d'aquest home era un art pura y gloriósament art d'ofici: tela y pasta colorida.

Aquells colors que regnaven a masses difuses, ara puntejen y se transparenten ab mil insospitades delicadeses. El bust de gitana que porta'l número 65 es una magnífica mostra d'aquest instant. Però esperem un xich y arribarem al moment en que aquesta encara pastosa gloria del color, s'aixuga, s'aprima virtuosament, com en aquesta testa que publiquem aquí. No som, no obstant, al final; no som ni de bon troc al darrer prestigi de l'art den Nonell; ara vindrà una nova manera aspriva a depurar les suavitats pensulals d'aquesta obra que hem citada; vindrà la serie de bustes y testes femenines, hont les ratlles primitives, perdudes dessoria els frondosos ropatges tornaran a aparèixer. Renaix conservant, exaltant encara, la maravella del color, la concreció línial. Ratlla, ratlla asprement; construeix ab una neguitosa y sensual avidesa. Un regust de fruita verda, consistent, com-

Notes sobre art

Serà convenient aclarir un erró en que cauen molts, de dir frescos de tota pintura mural, sigat, que's vulga el procediment y la materia empleada. S'ha arribat a creure, naturalment pels menys instruits, que les pintures den Puvís de Chavannes son al fresch, o les den Bernard, o d'algun altre decorador modern. Això es excusable tractant-se de profans, però no ho es en gent que s'ocupen d'art, y que convidaria que estudiessin una mica l'ofici abans d'escriure.

Degut a aquesta manca de coneixements tècnics, les pintures murals de Giotto, de Gaddi, de Masaccio, y en ff, de tots els primitius y no primitius, se creuen pintades al fresch, però el procediment es el temps, y en algunes, com en les de Masaccio, l'oli.

En el refectori de l'ex-convent d'Orgamassant, en Florencia, hi ha una sola pintura: la «Darrer Sopar» de Ghirlandajo. La sala es gran, il·luminada per finestres altes. En el centre hi ha una pica, bella obra del segle XVI; y després en l'extrem oposat a la pintura, del XIV. Damunt del pòrtich d'entrada, esculptures. La composició de la pintura de Ghirlandajo, y l'arquitectura de la sala, estan admirablement acordades com si tot fos una sola cosa. La pintura aquesta es un jardí de pau, ahont no queda res d'aquest mon. Un oblidat ahont es. Quan un surt al carrer, al sol, y torna a la vida de la ciutat, un creu desparat d'un bell somni.

Aquí a Florencia no hi ha una iglesia que no sia decorada. Cúpula, voltes, capelles, y fins el claustre, en les que hi ha, tot es cobert per pintures. Fins en les humils cel·les dels frares, com en Sant Ysarch, en que son decorades per Fra Angelico, la pintura alarga les parets, y ja no cal parlar dels palaus y edificis públics, ahont la magnificència d'alre temps ha deixat bella mostra.

Lo millor d'això es que no ha sigut la moda d'una época, car en un mateix edifici poden veures, com en l'ex-convent de Sant March, ja aludit, pintures molt primitives com les de la Capella dels Espanyols, atribuïdes a Gaddi, el Chiosstro Verde de Uccello, y altres, en altre claustre, que son del segle XVII. Y en el Carmine, y en moltes altres iglesias, de costat a les antigues n'hi ha encara de més recents. Això, donchs, bobeix a la necessitat d'aquest poble que no pot

Aquesta vella pintura, filla d'altra tradició artística, y ben diferent de la dels mestres florentins vinguts després, ab tot y ser molt imperfecta, satisfà més com a decoració per ser les formes estiliades y pera donar una importància a la línia y als valors, que no donaren després els altres pintors. Y es que Giotto, Orcagna, Gaddi, Spinelli, que formen el grup primitiu de decoradors, varen ser continuadors de l'art gòtic, molt inferior, en valor decoratiu, Gozzoli, Andrea del Castagno, d'altra grup, decantats ja al naturalisme en que Masaccio hi es completament, s'aparten encara més del caràcter decoratiu, propi de la pintura mural. Les admirables obres de Ghirlandajo a Santa Maria Novella, son una serie de grans quadres superposats, ab grans perspectives que enfondeixen la paret y tractats exactament com la petita pintura de cavaller. Y Masaccio, que a més va gosar portar la pintura al oïdamunt del mur, dona encara més importància a la llum y a l'apariencia real dels objectes.

Giotto, en cambi, com a decorador, té un valor sobre d'aquests, y es d'expressar la idea ab admirable claretat, limitant els objectes y figures, a lo absolutament necessari, y distribuint els grups, quasi sempre en un mateix pla, ab molt coneixement de la composició. Per això, les seves pintures donen una impressió ben decorativa. Mes els seus desitges o continuadors, ab tot y conservar encara qualitats molt remarcables com a decoradors, no varen arribar a comprendre al mestre en lo que tenia de clàssich. Y es que aquest clàssicisme de Giotto venia del seu geni, d'un concepte més ideal de l'art, més intel·lectual podriem dir, que no la tradició de que era fill. Y es aquesta tradició la que varen continuar els seus deixebles, que en ell es lo purament exterior.

J. TORRES-GARCIA

Florencia, abril 1912.

De caricatura

Ara que ab la publicació d'un bell periòdic humorista, intent per malaventura fracassat (1) —hem vist lo que podien fer l'estol de moderníssims caricaturistes nostres, voldria parlar de les diferents maneres de l'art de la caricatura, tot y plantanyos de la indiferència ab quel públich acull aquestes ma-

«Apunts», per Isidre Nonell

Fot. Mas.

passarse sens belles imatges que alegrin els seus ulls.

Pot veures que a mida que la pintura va fentse més sabia, es a dir, que disposa de més recursos tècnics, es menys decorativa. A «Sant Miniato al Monte», obra del segle XI, ab esplèndids mosaics de pur caràcter bizantí, queda encara un petit fragment de pintura de la época en que va ésser construïda la iglesia, y que ha sigut descobert sota d'altres pintures més recents. Es feta absolutament al fresch, y les figures y els objectes, perfilats, y els detalls indicats per simples línies.

nifestacions de la nostra vida artística. Al parlar de caricatures, no vull referirme a les sátires polítiques, ab les que l'art ben poch hi guanya, donchs per cada ún dels dibuixos que valen alguna cosa, que porten una espurna d'ideal, quants miserables mnots surten del fanch, plens d'envejes y rancúnies, fets a corre-cuita, a voltes sense entusiasme, baix les tiràniques exigencies del moment polítich!

L'art de do comich en el dibuix pot dividir-se en humorisme y caricatura. L'humorisme, espiritual y finament irònic, més literari que gràfic, té molt poca relació ab la caricatura absolut

Bust de gitans, per Isidre Nonell

Fot. Mas.

(Fot. Mas)

Dibuix den Nonell

senise altre interès que'l del goig pels ulls que pugui haver-hi en les teles, sinó davant d'un cas humà fortíssim, de valor universal; d'un d'aquells casos que les nacions comenten a través de les centúries, y constitueixen fites en el temps.

Davant l'obra den Nonell, es comó de ser profeta. Per anunciar que'l temps vindrà, no molt llunyans, exaltarán la feina del plorat artista fins als més elevats espais de la gloria, no cal ni solament agafar gestic de profeta. Això, massa clar pera que sembli una revelació als ulls de tots aquells qui hagin flirtejat ab la Bellesa, cal dirho, no obstant, de cara als peixos tristos, que dormint en les algues tènues del vuit-cents, tenen els ulls entelats al cixir fòrit.

L'instint que passa acàs no será propici a la gloria del pintor, avuy, en aquest dia; mes el llevat que porta la generació actual a dintre seu, promet rotes aquestes glories al artista mort, qui ha senyalat damunt del cel de la nostra petita y intensa historia espiritual d'aquests darrers dies, una de les curses més radiant y lluminoses que haguéssim pogut esperar.

(Fot. Mas)

Natura morta. — Una de les darreres pintures den Nonell

Carrer de Petritxol, 3 y 5
BARCELONA